

"La Veu" va publicar els retrats dels seus candidats Nosaltres hem publicat els dels nostres diputats

Catalunya, unànime

Dèiem la setmana passada que les dretes no calla ni que es prenguessin la molestia d'anar a votar. Era un fet tan evident que el poble anava al carrer de l'Esquerra Republicana de Catalunya, que només podien deixar-ho de veure aquells que portessin una bona als ulls. S'han celebrat les eleccions, i el poble s'ha demostrat tal com ja la seva adhesió avançada als nostres homes, feia preveure. L'Esquerra Republicana, en recollir a tot Catalunya un nombre de sufragis que s'apropa als 400.000, té la plena sensació de la responsabilitat que carrega al seu damunt. L'Esquerra Republicana accepta aquesta responsabilitat i no defraudarà el poble que s'ha aixecat unànime, i l'ha votada.

El poble vol una República democràtica, basada en la tolerància, com nosaltres li predicàvem en els mitings. No una República dictatorial de dreta com la que hauria volgut implantar, si hagués triomfat, la reacció. El poble, encara, integrat pels catalans i no catalans que han votat disciplinats la candidatura de l'Esquerra Republicana de Catalunya, vol que la República espanyola tingui una estructura federal, i que dins d'aquesta estructura federal Catalunya hi trobi reconeguts tots els seus drets, absolutament tots.

Aquest és el sentiment de la votació formidable que el diumenge sortí de les urnes a favor de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Confessem que ens creïem que la Lliga tindria una votació superior a la que ha tingut. La seva campanya derrota portada persistentment durant dies i dies des de la Premsa, des de la tribuna i des del micròfon, cultivant el pànic moribund de poble predisposat a expandir-se, publicant xifres comparatives de les cotitzacions — com si la República neixent hi tingues cap culpa amb l'herència que li va deixar la monarquia amb la qual la Lliga havia col·laborat — no ha aconseguit absolutament res.

El poble ha tingut una mica més de sentit que no pas ells, i ha fet cas omís de les seves prediques. El poble s'ha sentit una mica més patriota que no pas ells, i els hi ha girat la cara. I la campanya alarmista menada pels elements de dreta — que si haguessin estat dictades, en règim una mica dictatorial, però l'gic, unes lleis de defensa de la República, haurien caigut entre les malles d'aquestes lleis — no ha fet la més petita impressió al poble, el qual va disposar la seva confiança en els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, i ara els l'acaba de ratificar. Tots els partits que se'ns enfrontaven, han quedat triturats. Ni que hagués format un sol bloc, la reacció hauria resultat a vèncer-nos. S'ha presentat sota diverses disfresses, però el poble l'ha coneguda a tot arreu on s'amagava, i l'ha repudiat.

La República serà estructurada de cara a l'esquerra, o no serà. Però aquesta última disjuntiva no l'admetem. La República serà, i serà de cara a l'esquerra. Perquè el poble ha dit que la vol així.

I serà federal, per voluntat del poble. Perquè el poble ha parlat ben clar, i al davant d'aquest poble, tot el que pugui dir i pensar els senyors Miquel Maura i Largo Caballero, no compta absolutament per res. Serà federal perquè els catalans i els no catalans que viuen a Catalunya i han votat l'Esquerra Republicana, han dit que volien que ho fos. I si, ateses per alguns ministres del Govern provisional de la República, que conscientment o inconscientment estan treballant contra la República, sorgissin veus de dintre del territori espanyol, per la República unitària, nosaltres no l'admetem, i nosaltres ens diem que la vida de la República està vinculada amb una Constitució federal, i acusarem d'enemics de la República tots aquells que s'oposin a que l'Estat espanyol es desllistri de les traves que l'unitarisme li ha posat i que han estat la causa de que el país encara no hagi acabat de sortir, en certs indrets, de la barbàrie.

Catalunya és federal. Tota la perifèria de la Península és federal. Només surten veus antifederalistes de les terres que no veuen la mar, que és la civilització. Caldria encara veure si aquestes veus, que tenen com un resò de la seva que degué tenir l'home de les cavernes, són veus que interpreten el sentiment del poble espanyol que no s'aboca a la mar. Nosaltres tenim fe que aquest poble, el veritable poble, el que ha sofert totes les injúries dels Governos de la monarquia, el que ha estat víctima de tota mena d'atropells dels cacs i ha estat explotat inhumanament molts cops, pels patrons, tenim fe que no guarda odi en el seu pit, i que acarona amb il·lusió d'una seva Patria puixant i poderosa, que no s'ha de deixar portar com un anyell a servir interessos bartards dels separatistes Miquel Maura i Francesc Largo Caballero, els quals, d'ençà que està proclamada la República, cada vegada que baden la boca faciliten proves més evidents de la seva incapacitat per ocupar els càrrecs de responsabilitat que ocupen, i que les Corts, que són les que han d'eleger el seu Govern, faran molt bé de fer una mica de via a substituir-los.

El poble vol la seva llibertat dins d'una Constitució federal, i el poble la tindrà. Els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya s'hi han compromès i són homes de paraula. I quan els nostres homes donen una paraula, el poble sap que al darrera venen els fets.

J. VENTALLÓ

Moments de responsabilitat

Després de la magnífica victòria assolida per les esquerres arreu del país, ens trobem en els moments de la màxima responsabilitat.

Davant nostre s'obren totes les possibilitats, però no podem negar que encara ens amenacen greus perills.

La reacció vetlla i espera el dia de la revenja.

Tot acte d'impremeditació o d'inconsciència podria tenir conseqüències funestes.

Catalunya pot resoldre el seu problema polític d'una manera noble i franca, sense necessitat d'actituds improcedents.

El pacte de San Sebastian serà acomplert lleialment per tots aquells que el signaren i a les Corts Constituents trobaran satisfacció plena els nostres anhels de catalans i de ciutadans liberals.

S'ha rumorejat aquests dies que certs elements volien intentar de promoure aldarulls creient que així afavoririen la nostra causa.

Podem assegurar que aquests rumors no tenen versemblança.

Tothom s'adona que en les circumstàncies actuals cal mesurar molt bé l'abast de cada acte i de cada paraula.

Abandó dels ideals, de cap manera; però tampoc estridències innecessàries.

Una actitud tan serena com cordial és el que convé per a consolidar, sense violències, la República federal.

Quan estan oberts els camins del dret no són justificables els extremismes de cap mena.

Company! No esperis demà per subscriure't a L'OPINIÓ...i fes que els teus amics facin el mateix,

LA DRETA HA QUEDAT ESCLAFADA A TOT CATALUNYA. EL POBLE NO VOL SABER-HI RES MES.

Catalunya serà lliure dins d'una Federació pactada fraternament amb tots els Pobles hispànics

Sobre unes suposades declaracions de Marcel·lí Domingo

Conversa amb Rafael Campalans

Rafael Campalans. — Hi ha una tertúlia exigua de snobs que hi ha creat una llegenda absurda... Impossibilitat de dir-hi ara, davant la seva vasta cultura i la seva labor d'educador, si diuen tivat. Li tenen odi perquè porta ulleres, o perquè té una cabellera frondosa, o simplement perquè val més que ells—i això darrer és el més probable—. Els senyors refinats i desvagats d'una casa que hom sol anomenar docta, que imaginien el món com una xarxa immensa d'ateneus relligats entre ells pel correu, senten un menyspreu olímpic i àtic per aquest home que els supera. Desconeixen i neguen el seu valor; l'ataquen; el silencien o bé en fan mofa. Però Campalans ha format sense fressa moltes generacions d'obers concients, a l'Escola Nova. I aquells obrers coneixen, com tot el Poble, la valua veritable de Campalans i la seva modestia exemplar.

El trobem al carrer. Sense funció, sense lliçaments. Sense cotxe. A peu. El ciutadà Rafael Campalans, tinent d'alcalde de Barcelona. Ens allarga la mà cordial, amb aquell posat afable—i tal vegada vagament distraït—de sempre. Ens agafa del braç i, sense adonar-nos-en, la conversa s'encarria tota sola als problemes candents. Fins que parlem d'un document que Campalans ha atribuït al senyor Domingo. I, un cop açí, creiem un deure recollir per als lectors les opinions de famic i del mestre—puix que per a nosaltres ha estat les dues coses—Rafael Campalans.

La conversa va així, gairebé literalment: —¿Què penses de les declaracions de Marcel·lí Domingo? —Creo exagerada la importància—en un sentit o en un altre—que alguns han volgut donar a les declaracions atribuïdes per la premsa al meu illustre amic, el ministre d'Instrucció Pública del Govern provisional. Tots sabem com s'acostumen a recollir les declaracions dels polítics i, fins descartant el cas (no impossible) de la mala fe del reportador, un accent, una

cosa o un senzill truncament de frase són prou per a trabucar totalment el sentit d'allò que hom diu. Tinc sobre aquesta qüestió una doble experiència: primer, vaig ésser periodista; després, m'ha tocat moltes vegades "encalçar" més d'una fantasia que algun periodista m'ha volgut atribuir.

—No les creieu certes, doncs? O, almenys, us semblen inexactes?

—Conec massa la forta estructura espiritual del meu amic Domingo, la seva consciència de la responsabilitat de l'home de Govern i el seu coneixement viu i directe de la qüestió de Catalunya per no poder creure, en absolut, que puguin ésser seus molts dels conceptes que li són atribuïts.

—Parlem per allò que diu de l'Estatut?

—En referència al cas de l'Estatut i al sentit que veu en les eleccions del diumenge. Pel que fa a l'Estatut, és evident que perquè Domingo no en pot haver parlat com diuen, no es pot parlar d'allò que encara no existeix.

La sotponència nomenada per la Generalitat ha elaborat tot just l'avantprojecte. La ponència ha de redactar el projecte definitiu; aquest ha d'ésser, aleshores, aprovat, amb les emendacions naturals, pels diputats de la Generalitat i encara, aleshores, caldrà el referèndum del plebiscit popular. Altrament els companys de la sotponència que varem redactar l'avantprojecte ens vàrem comprometre a no dir res del seu contingut fins que fos conegut per la ponència, i estigués en situació d'ésser discutit pel ple de la Generalitat. Tot amb tot, crec que no mancarà a la promesa donada si us dic que cap de les apreciacions sobre l'abast de l'Estatut que són atribuïdes a Domingo no correspon, de prop ni de lluny, a la realitat.

—¿I sobre el sentit de les eleccions del diumenge?

—Es evident que des de la proclamació de la República, en obrir-se la porta de totes les esperances, el separatisme ha desaparegut de Catalunya, però quan existí no tingué mai com origen cap absurda i ridícula vanitat ètnica. Aleshores era, simplement, el crit de desesperança d'un poble que veu barrats tots els camins legals per a poder desenvolupar la seva pròpia cultura, d'acord amb la consciència del temps, per tal de poder complir els seus destins humans. En el fons del fons, era una apel·lació a l'Espanya autèntica que sofría també, encara que en grau molt menor, la infamant opressió de la dinastia borbònica.

Ahí circulà el rumor que alguns agents provocadors, moguts per forces reaccionàries, propugnaven per una proclamació de l'Estat Català sense esperar l'aprovació de l'Estatut a les Corts Constituents. Una temptativa d'aquesta mena fóra pròpia, només, en aquests moments, de gent irresponsable que comprometria la noble tasca del nostre Partit. Cal que sapiguem evitar a Catalunya una follia semblant. Mentre estiguin oberts els camins del Dret, no té justificació cap actitud violenta.

La Premsa anglesa fa ressaltar la victòria electoral del catalanisme

Londres, 30. — Tota la Premsa anglesa dedica extensos comentaris a la situació d'Espanya amb motiu de les eleccions per a diputats a Corts Constituents. El «Times» diu que les eleccions han fet llum damunt la situació, quelcom tèrbola fins ara, del país.

Altres periòdics posen de relleu la gran importància que per al futur de la República tenen els resultats obtinguts al País Basc i a Catalunya, demostrant la creença que per necessari la República espanyola haurà d'estructurar-se damunt una base federal. Respecte la votació obtinguda pels elements comunistes hom fa ressaltar la insignificància d'aquesta, afegint que els obrers espanyols no senten el comunisme, i que seria difícil que arrelés entre aquests.

Un periòdic diu que la tranquil·litat i prosperitat futures de la República espanyola radiquen en la solució que hom doni als problemes de les nacionalitats ibèriques, la voluntat d'autonomia de les quals és ben remarcable. — Atlante.

Londres, 30. — El diari «Daily News Chronicle», diu que en les eleccions d'Espanya la nota més característica ha estat la derrota dels elements extremitistes. Precisament Espanya necessita en aquests moments de reconstrucció, molta moderació. Cal felicitar els electors espanyols que hagin expressat llur opinió d'una manera tan clara i decisiva.

El «Daily Telegraph» diu que les eleccions s'han assemblet molt pec a les lliures que hom preveia al principi de l'adveniment de la República. Ara el que manca saber és si el partit d'Alealà Zamora tindrà influència en el partit que es formi.

El triomf dels catalanistes és fins el moment, el més clar resultat de les eleccions espanyoles. — Fabra.

DE L'ESTRANGER

Macià i l'opinió internacional

La premsa estrangera comenta extensament els resultats de les eleccions constituents de la República espanyola. Entre aquests comentaris, destaca l'efecte que ha produït arreu la victòria del catalanisme d'esquerra encarnat en la figura de Macià.

A través de les informacions estrangeres hom pot donar-se compte que les reivindicacions catalanes fins fa uns quants anys negligides han passat a ésser un tema viu de palpitant interès mundial.

Si el problema de Catalunya té una categoria internacional hom podem afirmar que Macià en qui l'opinió estrangera reconeix avui un animador comparable a Massaryk i Gandhi.

El catalanisme necessitava una força vital d'aquesta mena. El règim precaucióista de pany i forrellat, emprat sistemàticament, no podia ésser expressió pèrmana de l'ànima catalana renaiçent. El servei màxim de Ma-

cià a Catalunya ha estat el de generar instintivament un humanisme polític a Catalunya de cara als pobles hispànics i de cara al món.

Amb instint segur, Macià ha sabut posar de relleu aquesta actitud en els moments decisius de la seva vida política: a Prats de Molló, el 14 d'abril en proclamar la República catalana i el diumenge, després de la victòria electoral.

Per això, Marinus Jouveau, en un article que dedica a Macià, diu justament:

«A llum dels fets actuals tots els actes de la seva vida que hom podria considerar com ède plus o moins folles equívocs, prenen una altra significació i ningú dirà que Macià hagi combatut contra molins de vent.»

Amb la victòria de diumenge deixa de representar Catalunya l'esperit viciat i «bigot» que fins ara havia predominat en el nostre moviment polític i assolix proporcions de corrent popular un altre caire de l'ànima catalana expansiu i generós, però menys generalment conegut perquè feia molt temps que només tenia expressió adequada en algunes individualitats d'excepció.

J. O.

Pronòstics per a la presidència de la Càmera

Madrid, 30. — Com que falten tan sols setze dies per a l'obertura de les Constituents, s'estan fent càlculs prop del probable president de l'Assemblea.

Es parla dels noms de Besteiro, Villanueva, Ossorio, Sánchez Roman, etc.

Per a dir veritat el que sembla reunir més assentiment, és el senyor Besteiro, no sols per pertànyer a la fracció més nodrida del Parlament futur, sinó també per la seva ponderació. — Atlante.

S'hauran de repetir les eleccions per a les minories

Madrid, 30. — El més segur és que cap dels candidats de les minories hagi obtingut el vint per cent, i per tant s'haurà de repetir la votació. — Atlante.

Dotze regidors de la dictadura processats

Sevilla, 30. — El jutge especial que entén en el sumari incoat per la gestió administrativa de l'Ajuntament de la dictadura, ha dictat dotze actes de processament contra dotze regidors.

Els processats són: Marqués de la Torre, i senyors Farnatín, Hortal, Sibkoiski, Díaz, Leon, Martínez, Rodríguez, San Pedro Miró. — Atlante.

LA COALICIÓN DE DRETES per Anem.

El «Lluitador». — Noi, estem de desgràcia. «Don Leonardo» no ha sortit.

El de l'«A. B. C.». — No t'amoïnis, Romeu. Ja l'hem fet sortir nosaltres a Madrid.

TOTS ELS ENEMICS DE L'ESQUERRA — ELS ENEMICS FRANCIS I ELS ENEMICS SOLAPATS—HAN ESTAT ANORREATS.
L'ESQUERRA ES DREÇA COM UN BLOC.